

Overzicht 50 jaar Holy honk- en softbalvereniging

In de naoorlogse jaren is Vlaardingen nog altijd een onbetekenende vissersplaats. De Schiedamse weg en de Hoogstraat zijn de bekende winkelstraten en tellen op het gebied van de mode slechts één winkel (Scheffer) Voor het vertier waren er twee bioscopen, Luxor en de Stadsgehoorzaal, een aantal cafees en de Oosthavenkade, waar de jeugd dweilde op zoek naar de liefde. Ook slechts één verkooppunt op sportgebied –Het wapen van Dussen- naast het stadhuis. Voor de grote hobby van het zwakke geslacht – winkelen- reist men naar Rotterdam. Het gaat veranderen, wanneer enkele grote bedrijven –Shell, Unilever, Enck - in het rijnmondgebied hun bivak opslaan. De reeds bestaande scheepsbouw van Wilton Feijenoord en HVO maakt een snelle groei door.

Vlaardingen gaat zich uitbreiden om het werknemerspotentieel van deze bedrijven te kunnen opvangen en dat is nodig, want er is een groot tekort aan woningen Als eerste is de Babberspolder, het land van boer Suijker aan de beurt. Daarna volgt de westwijk en vervolgens de Holywijk. De behoefte aan recreatie is groot, hoewel de zondagse gang naar de kerk nog altijd indrukwekkend is en vele vlaardingers de 7^e dag traditiegetrouw in alle rust, stilte en vrede doorbrengen. De Shell subsidieert het Kolpabad, waar tot aan de sloop van het gebouw het embleem van deze multinational in de hal heeft gehangen.

*En De Koninklijke Olie financiert eveneens het Shell sportpark gelegen op braakliggend gebied tussen Vlaardingen en Schiedam. Na voltooiing van de Babberspolder achter de Hogendorplaan is het gezin **Breek** vanuit het Veluwse Scherpenzeel in de Lobeliastraat 4 neergestreken. Vader werkt bij de Shell. Het gezin telt 3 kinderen, Kees, Ingrid en Jaap. In de Goudsbloemstraat 31 c, op steenworp afstand van de Lobeliastraat, heeft **Koos Smit** (geb. 1925) een huurwoning bemachtigd. Koos werkt in de metaalsector en het gezin heeft één zoon Joop. Koos is een verdienstelijk lid van de voetbalvereniging VFC, eveneens op een steenworp afstand, en leert jonge talentjes hun grenzen verleggen.*

In de zomermaanden is het stil aan de Sportlaan. De vakantie industrie staat nog in de kinderschoenen en de geboden vrije tijd brengt men door in de berm langs de kant van de weg (bermtourisme), aan het dichtstbijzijnde strand of op de Veluwe.

In 1959 steken een vijftal onkreukbare en wijze mannen de hoofden bij elkaar en maken een plan om de voetballers in de lege zomermaanden bezig te houden.

*Het volgende jaar is Vlaardingen een honkbalclub rijker. Eén van de initiatiefnemers is Koos Smit. Naast de vele voetballers, die zich aanmelden, bevinden zich ook **Jaap**(geb. 1946) en **Kees Breek**(geb. 1942) Het tweetal speelde aanvankelijk bij de honkbalclub van de Shell Ondina, maar deze club ging ter ziele. Hun nieuwe club is erg blij met de gebroeders, want zij zijn vooral op het sportieve vlak een aanwinst.*

Honkbal blijkt voor de voetballers van VFC geen alternatief te zijn en na enkele jaren zijn vrijwel alle tweevoeters, incl. het bestuur teruggekeerd naar de basis, koning voetbal.

Als één van de weinigen blijft Koos Smit op zijn post en hij zal tot aan zijn overlijden in 2007 lid blijven van de club als speler, als inspirator, als aanspreekpunt en als (ere)voorzitter.

Intussen heeft Koos werk gevonden in België- Vlaanderen- en alleen in de weekeinden is hij thuis, maar dat hindert hem –en zijn gezin- niet om met volle overtuiging deel te nemen aan het spelletje, dat zijn hart heeft gestolen. In 1967 wordt VFC kampioen.

Een zeldzaam mooie reeks overwinningen met als pitcher een ongenaakbare Jaap Breek wordt afgesloten met het erebokaal van het rayon Rotterdam. Promotie naar de landelijke derde klasse is een feit. Voorzitter Koos Smit wordt na een zeer overtuigende zege van 17 tegen 2 op het Rotterdamse SCR, de grote tegenstrever van deze competitie, door de spelers

op de schouders gehesen en vertrekken na deze kampioenswedstrijd naar Vlaardingen, omdat VFC voor deze (thuis)wedstrijd geen veld beschikbaar had.

*SCR, de club van Ton Benningshof zal in 1978 door het ruimen van hun accommodatie een fusie met de vlaardingers aangaan. Jaap Breek heeft zijn sporen getrokken en Koos Smit denkt aan hem terug als één van de beste pitchers die Holy ooit in haar gelederen heeft geteld. Met de sympathieke amerikaan Marvin Wood (Woody) als achtervanger (mijn leermeester volgens Jaap) vormen zij een ijzersterk duo. Jaap is beroepsmilitair, maar zijn werk als sportinstructeur is vredelievend. Zijn werkplek is ook zijn woonplaats. “ I live where I hang my hat “. Na het –ongeslagen- kampioenschap in 1972 (18 gesp – 36 punten) neemt hij met pijn in zijn hart afscheid van VFC/Holy en vertrekt met zijn pas verworven vrouw Ciska, die tijdens haar jeugd jaren aan de Sportlaan een ruim uitzicht had op de acties van de honkballers, naar zijn standplaats in Duitsland om in 1979/ 1980 terug te keren ter assistentie van het werperspotentieel, dat na het vertrek van **Albert Bruinekool** naar Neptunes een flinke aderlating had ondergaan. Jaap is nog altijd een heel sterke pitcher, maar hij merkt aan den lijve, dat het niveau van de aanval, dankzij de slagkooi, sterk is gestegen. De jaren beginnen te tellen, maar masseur **Sam Latupeirissa** helpt hem zijn lichaam bij elkaar te houden. De grote belofte pitcher **Bas Van Hees** is in deze jaren batboy, maar hij wordt door hoofdklasser ADO ingepalmd. Teleurgesteld keert hij in 1980 terug om na een blessure in de honkbalvergetelheid te verdwijnen. Jaap keert in 1990 kortstondig terug als pitcher coach i.s.m. trainer Frits Mens, maar besluit The Falcons in zijn woonplaats Lelystad de helpende hand te bieden. De honkbalafdeling van VFC verhuist in 1970 naar de Zwaluwenlaan in de Holywijk en verandert haar naam in HOLY tot grote teleurstelling van de voetbalvrienden van VFC, die supporters zijn geworden, maar Vlaardingse Football Club is natuurlijk geen passende naam voor een honkbalvereniging. In 1973 neemt **Koos Smit** afscheid en vertrekt definitief naar Weerde vlakbij Mechelen in België, maar hij komt niet los van de club. In de zomermaanden is zijn gezin vrijwel ieder weekend in Vlaardingen en zij brengen de tijd door bij familie c.q. de counter van de kaartverkoop bij de ingang van Holy, want in deze tijdsspanne is er een grote publieke belangstelling voor de honkbal sport. Na het overlijden van zijn vrouw keert Koos terug naar Vlaardingen. In 2003 verblijft hij bijna een half jaar in het -Holy - ziekenhuis i.v.m een ontstoken knie die door een prothese moet worden vervangen.*

Zijn vriendin Riet zit iedere dag trouw aan zijn ziekbed. Tot aan zijn plotselinge overlijden in 2007 blijft hij nauw betrokken bij de vereniging. Zijn naam zal voor altijd verbonden blijven met zijn geesteskind.

*In de 70-er jaren zijn **Bob Soudijn** en **Harry van den Berg** collegae bij de scheepswerf Wilton Feijenoord. Zij zijn ook burens in de Gorzen, een wijk in Schiedam. Harry en zijn vrouw **Ank** weten niets van honkbal, maar in het kielzog van coach Bob Soudijn besluiten zij een wedstrijd te gaan bekijken. Het resultaat is, dat zij een alliantie van meer dan 30 jaar aangaan en een zeer waardevolle bijdrage leveren op de achtergrond. Harry pakt alles aan wat voorhanden ligt en speelt tot aan zijn 67-ste jaar softbal als leider – pitcher- van de verdediging. Zijn capaciteiten als coach komen ook aan zet. Zijn vrouw Ank is liefst 21 jaar wedstrijdsecretaris. In 1975 wordt het huisje voor de speaker gebouwd. Ank hanteert iedere wedstrijd de microfoon, ondanks de brok in haar keel, die zij aan nervositeit toeschrijft. Ank, je krijgt van ons allemaal een héél, héél groot compliment voor je doorzettingsvermogen. Vijf jaar voor zijn overlijden verhuizen Harry en Ank naar Spijkenisse, want daar woont hun dochter met echtgenoot en 6 kinderen. Harry overlijdt op 72-jarige leeftijd.*

*In 1964 heeft **Piet van der Mark** (1949) zich bij het krimpemde ledental gevoegd. In deze tijd is iedereen meer dan welkom en tot wederzijds genoegen deelt ook zijn gezin in zijn interesse. Zijn vrouw Petra is regelmatig aan zijn zijde te vinden en draagt later in het clubhuis aan de bar haar steentje bij. Zoon en dochter Michel en Suzanne volgen de*

voetsporen van vader. Michel speelt in een latere fase in 1985 samen met zijn vader in het 1^e negental vd honkballers, een unieke gebeurtenis. In 1984 versterkt een Amerikaan Tim Donnelly onze gelederen, een 20-jarige jongeling, die een goede aanwinst is en een formidabele slagman blijkt te zijn. Hij vindt gastvrijheid bij de ouders van Piet. Na het seizoen vertrekt hij naar de U.S.A. De club viert haar 25- ste verjaardag, maar wordt niet/bijna kampioen. Piet wordt gehuldigd, want in 1985 speelt hij voor het 1e team zijn 500 ste wedstrijd.

Zijn inbreng is van grote waarde en iedereen, die hem in zijn actieve periode aan het spel heeft zien deelnemen, spreekt van één van de beste midvelders, die Holy ooit heeft gekend. Een positie, die alleen aan de beste spelers wordt weggegeven, vanwege het grote aantal vierkante meters, dat zij moeten bestrijken. Aanvallend weet hij de juiste snaar te raken. In de thuiswedstrijd tegen Tilburg treft hij de bal vol op de knuppel voor een klap van 130 m. In datzelfde jaar 1982 slaat hij tegen de SAT Tigers de bal 2 x maal over het hek. Buiten het speelveld is hij en zijn gezin op hun eigen en bescheiden manier dominant aanwezig. In het clubhuis hebben Piet en zijn zoon in hun vrije tijd de tegelvloer gelegd. Sportieve hoogtenpunten; kampioenschappen in 1967, 1972 en 1975. Niemand kan hem dit nazeggen. Vele jaren later in 1987 wordt Holy kampioen van de 2^e klasse D 21 gesp. – 34 punten, maar nu zonder Piet. In 1986 speelt vader Piet nog een competitie met een team voormalige hockeysers, legt daarna het moede hoofd ter ruste en trekt zich na verloop van tijd terug uit de vereniging om zich aan zijn andere passie – vissen- te wijden. Zoon Michel treedt enige jaren later in zijn voetsporen. Petra speelt mee met de klaverjasclub op vrijdagavond. Kleine Piet van der Mark (Puck), een grote honkballer.

In 1968 meldt **Albert Bruinekool** (geb.1955) zich aan de poorten van de vereniging. Albert zal in de loop der jaren uitgroeien van een groot talent tot een gelouwerde honkballer. Hij begon als voetballer, maar koos al snel voor de honkbalsport. In 1971 debuteert hij als 16 jarige in het 1^e team tegen De Vliegende Hollanders (DVH) uit Boxtel.

In 1974 mag hij mee met het nederlandse B-team naar Amerika, maar een blessure aan de knie verijdelt zijn reis over de grote plas. In 1975 wordt hij met Holy kampioen, maar besluit bij Groenoord zijn geluk te beproeven, dat in deze tijd nog een eigen veld in Kethel mag bespelen. Albert wordt verkozen in het nederlandse B-team.

Voor Oranje speelt hij 2 wedstrijden in het nationale team. In 1976 keert hij weer terug bij de vlaardingers en hij is niet alleen, want een grote sponsor, Verhoeckx Snacks, komt in beeld en onze keukenmeester “schraalhans” wordt ontslagen tot het moment dat VS failliet gaat. Einde 1977 vertrekt voorzitter **Dick Schoon** en fuseert Holy met SCR, waardoor Holy in de 1^e klasse belandt en in de weekeinden de gevreesde dubbels moet spelen, die een zeer brede selectie vereisen. Een van de opponenten is Neptunes. Neptunes wordt kampioen en Holy degradeert. De rotterdammers ruiken hun kans en weten Albert voor hun belang te strikken. In 1979 en in 1980 zal hij hun kleuren verdedigen als pitcher en als buitenvelder. Zijn medestanders - 25 cm boven het maaiveld - zijn: Jan Venema en de amerikaan Mark Weber. In 1980 staat hij op het punt af te reizen voor de wereldkampioenschappen in Japan voor landenteams, maar een blessure aan een vinger gooit roet in het eten. Vanaf 1981 tot 1986 is hij weer terug bij Holy als speler en in 1986 als ploeggenoot van oud- international Johnny Jonkers. Beide spelers beginnen slijtage aan de knie te vertonen.

Daarna één jaar in de technische staf van Neptunes, twee jaar coach bij Jeka in Breda, 2 jaar coach bij de Eurostars. Ook in het bestuur is Albert actief geweest.

Vrije tijd kennen zijn vrouw Astrid en hij nauwelijks gedurende het honkbalseizoen.

Maatschappelijk is Albert succesvol geweest bij woningbouwcorporaties afdeling vastgoed en ook nog enige jaren bij het C(entraal) O(rgaan) A(sielzoekers). Op het moment van schrijven is hij manager Vastgoed bij de gemeente Rotterdam.

In 1993 besluit hij zijn lidmaatschap te beëindigen, twee weken voordat hij zijn 25 jarig jubileum zal vieren. Astrid en Albert zijn gelukkig getrouwd en samen hebben zij een knappe en lieve tienerdochter Chantal.

*De naam van **Johnny jonkers** (geb.1948) was na de wedstrijd tegen de studenten van The Stags uit Amerika- coach Bill Arch - tijdens de haarlemse honkbalweek in 1969 op ieders lip, want met een katachtige reflex wist hij een zekere honkslag te onderscheppen en liggend op de grasmat nabij het 2^e honk gooide hij de bal snoeihard in de handschoen van 1^e honkman Boudewijn Maat , die met zijn klassieke spagaat een stukje van de show accentueerde. Het publiek krom massaal op de banken en beloonde hem met een daverend applaus. John had naam gemaakt bij het grote publiek met deze formidabele actie en hij maakte deel uit van het nederlands negental gedurende de jaren 1969,1970 en 1971, dat in deze jaren de titel van de haarlemse honkbalweek veroverde. Als coach werd Bill Arch, voormalig trainer van The Stags, aangetrokken. John begon zijn actieve sportcarrière op topniveau als 16-jarige bij de Haarlem Nicols, maar stapte na 3 seizoenen over naar RCH(eemstede) als semibetaald profvoetballer. Na 1,5 jaar verruilde hij definitief zijn kicksen voor de spikes. Voorafgaand speelde hij bij de Haarlem Nicols met grote namen als Herman Beidschat (pitcher) en Boudewijn Maat. Ook Harry van der Vaart, oud Vlaardinger, een man, die met een bal kon toveren -voetbal, volleybal, tennis, basketbal- maakte deel uit van het team. Na de Nicols, die later teloor gingen, koos hij voor Sparta op Vreelust met de legendarische namen van Hamilton Richardson en Simon Arrindel. Sparta was de topclub van Nederland en beleefde in de zestiger- en zeventiger jaren gouden tijden. In 1969 schreef hij historie door bij Sparta 10 homeruns in één seizoen te slaan, waardoor hij de homerunkoning van Nederland werd. De rotterdammers werden aan de lopende band kampioen (12x) Johnny werd deelgenoot van 4 kampioenschappen. Opnieuw kreeg hij zijn naam in de boeken door in het seizoen 1973 17x een honk te stelen.*

In zijn 28e levensjaar werden in Columbia – Zuid Amerika - wereldkampioenschappen (1976) gehouden. Na een lange vliegreis van 18 uur en een busreis van 3 uur kwamen de spelers aan bij hun hotel in Cartagena. Hongerig en vermoeid wachtten de spelers en officials op een maaltijd, maar de Cubaanse nationale ploeg, die veel later binnenkwam, kreeg bij het eten voorrang. Rebelse Johnny zag in woede een paar glazen voor een honkbal aan , gooide er een paar nederlandse krachttermen bovenop en het hielp. Tien minuten later hanteerde men mes en vork. Het nederlandse team eindigde op de voorlaatste plaats.

Slechts twee wedstrijden werden gewonnen. Het sportieve verschil met de andere landen was nog erg groot. Na Sparta Rotterdam komen resp. Eurostars en het vlaardingse Holy (1985 en 1986) in beeld door tussenkomst van Holy coach Jan de Vos, die hem binnen de poorten trekt. Hij sluit zijn actieve sportieve carrière op 40- jarige leeftijd af. Softbal speelt hij tot zijn 46-ste jaar en haakt dan af vanwege een slechte knie. Het jaar erop 1987 wordt Holy kampioen 2e klasse D 21 gesp – 34 punten, maar zonder Johnny, want hij is coach bij de Eurostars uit Capelle a/d IJssel tot 1994. Ook daar wordt hij diverse malen kampioen.

Coach van het jaar in 1991. Einde 1994 verlaat hij de Eurostars, omdat de trainingen van het 1^e team een slechte opkomst (5 man) kennen. Vanaf 2000 tot en met 2007 is hij coach bij The Hawks Dordrecht en laat een team achter dat onder zijn voormalige assistent -coach in 2009 kampioen wordt van de voormalige 1^e klasse. Het reizen van Delft naar Dordrecht betekent voortdurend in de file staan en het breekt hem tenslotte op. De Storcks (Kijkduin) en de Blue Birds (Delft) dingen naar zijn hand, maar dankzij o.a. de nagedachtenis van Koos Smit, die zijn schaduw vooruitwerpt door hem in leven en welzijn voortdurend te benaderen, verkast hij in 2008 naar Vlaardingen, waar hij manhaftige pogingen doet het 1^e honkbalteam naar een hoger niveau te tillen. John heeft een getrouwde dochter en kleinkind

in Drachten. Zijn dochter Nancy woont in Rotterdam. Zij bezoekt regelmatig de wedstrijden van haar vader.

Tot 1980 was de functie van **voorzitter** vergelijkbaar met een duiventil. Hier volgen een paar namen: Goof vd Borden, Joop de Leeuw, Koos Smit +, Cees Breek sr +, Ad Vernooij, Joop Verkaaik +, Dirk Schoon, Sjaak de Jong, Piet Bouts, Ben Odijk sr, Ab Engelbracht, Wim Tilmans. Soms was er geen voorzitter en bestond het bestuur uit een secretaris en een wedstrijdsecretaris.

In onze zeer moeilijke sportieve beginjaren was **Goof van der Borden**- van origine een voetbalscheidsrechter- voorzitter van de vereniging en hij nam zelf ook actief deel aan het spel, maar enig talent was hem onthouden, zoals Koos Smit het mankement kernachtig met droge humor samenvatte: Techniek heeft hij voor geen cent, dat moet hij voor een dubbeltje gaan kopen. Talent was in deze jaren heel erg schaars en dat was goed te zien toen we op een mooie zonovergoten zondagmiddag tegen Feijenoord aantraden. De ene speler na de andere verhief zich 25 cm boven het maaiveld, maar het regende 4-wijd. Tenslotte nam Goof het heft in handen. Bij het ingooien (negen ballen) liet hij de ene na de andere worp voor de thuisplaat stuiteren. De feijenoorders keken geamuseerd toe en het gestuntel ontlokte bij Joop de Leeuw (semi-prof en doelverdediger bij voetbalclub Fortuna Vlaardingen) de opmerking, dat de rotterdammers na de spelhervatting bij deze pitcher konden gaan cricketen. Later schaarde Joop de Leeuw zich tussen onze gelederen, maar een blessure noopte hem voortijdig de aftocht te blazen.

In 1980 is **Wim Tilmans** voorzitter. De vereniging bestaat 20 jaar. Er wordt een brochure uitgegeven, waarin de standen van het eerste honkbalteam van jaar tot jaar staan afgedrukt. In het nawoord schrijft Wim, dat men nadenkt over plannen om tribunes langs links-en rechtsveld te bouwen m.a.w een stadion. In deze tijd (2010) kunnen we erom lachen, maar in de tachtiger jaren was de belangstelling voor honkbal vele malen groter dan nu. Bij thuiswedstrijden stonden vaak honderden toeschouwers langs de lijn en men verwachtte een opgaande lijn wat betreft de aantallen. De honkbalsport had ook veel aandacht van de media. De landelijke pers geeft nu alleen nog maar de uitslagen van de competitie hoofdklasse weer. Koning voetbal wint weer eens.

In de zestigerjaren van de vorige eeuw telden onze oosterburen – het zwarte Nazareth – liefst 4 honkbalverenigingen, allen waren afdelingen van voetbalclubs, te weten : Schiedam, SVV, DHS en DRZ (de rode zon). De SVV- ers bereikten zelfs bijna de hoogste afdeling in de honkbalcompetitie en telden onder hun spelers twee uitblinkers - Hannie de Lange en Wout van Meeteren – die de ruggegraat vormden van het 1^e team.

Ondanks de successen werd besloten om met Schiedam een fusie aan te gaan, die in feite een overschrijving van de leden naar Schiedam behelsde. DHS en DRZ bleven nog jarenlang gebroederlijk naast elkaar actief op hun eigen sportvelden om tenslotte tot een fusie over te gaan. In deze jaren voetbalde **Boudewijn Molendijk** (geb. 1954) bij SVV.

Boudewijn woonde in de Gorzen en deze wijk grensde aan het stadion van de voetbalclub, dat vanaf de hoogste plaatsen uitzicht bood over de Nieuwe Maas. Jammer genoeg viel - door het grote onrecht van het leven - deze unieke plek ten prooi aan de oprukkende industrie, maar zaken gaan vóór het meisje. Op elfjarige leeftijd besloot Boudewijn ook te gaan honkballen en omdat SVV honkbal ter ziele was gegaan, meldde hij zich aan bij DRZ, dat evenals buurman DHS op de hoek van een voetbalveld speelde. Jaren later gingen de twee clubs een huwelijk aan onder de naam D(dhs)D(derodezon)H(honkbal) Groenord en kreeg men een honkbalveld toegewezen, dat aan de eisen van de bond voldeed. Men kreeg echter geen vergunning om opstellen te bouwen, zodat het leven in de openlucht onder de sterren moest worden gevierd. Bovendien mochten voetballers van de nabijgelegen verenigingen het

veld gebruiken voor hun trainingen. Deze toestand was na verloop van tijd niet langer houdbaar en Groenoord vroeg onderdak aan bij Holy, dat een tweetal kilometers verderop was gelegen aan de Zwaluwenlaan. Tenslotte vloeide het ledenbestand van de Kethelaars naadloos over in de club van de gastheren en in 1980 werd DDH Groenoord ontbonden. Boudewijn werd meegesleurd in deze maalstroom van ontwikkelingen en is intussen alweer bijna 30 jaar met volle overtuiging een discipel van Holy. Boudewijn heeft met veel plezier op bijna alle veldposities gespeeld, maar nooit stond hij 25 cm boven het maaiveld(hoogtevrees ?) Zijn voorkeur ging uit naar de positie van catcher en/of midvelder. Tot zijn 41- ste levensjaar heeft hij de honkbalsport beoefend. Met softballen is hij een paar jaar geleden gestopt vanwege een zwakke rug. Verder heeft hij zich verdienstelijk gemaakt als trainer/ coach voor de jeugd, als scheidsrechter, als wedstrijdsecretaris samen met zijn vrouw Ina, als cursusleider voor het scoren van wedstrijden, als lid van de technische commissie. Boudewijn neemt geen halve maatregelen, wanneer hij zijn koers verlegt naar de honkbalvelden. Het maakt niet uit in welke hoedanigheid – als speler, als trainer, als toeschouwer – zijn outfit bestaat uit een honkbalpak, een jack en zijn onafscheidelijke pet. Met **Helen Harteveld**, die dezelfde mode aanhangt, zou hij een duo kunnen vormen. Boudewijn en zijn vrouw zijn altijd aanwezig bij de haarlemse honkbalweek. De laatste 4 jaren heeft hij de softbalmeisjes begeleid bij hun wederopstanding. Ina scoort bij de wedstrijden van het 1^e honkbalteam. Boudewijn en Ina zijn al drie en dertig jaar samen. Ze hebben twee zoons en twee kleinkinderen, die op een steenworp afstand van hun ouders wonen. Boudewijn vindt het jammer, dat er geen aandacht voor hem is geweest toen hij 25 jaar lid was van de vereniging.

In 1961 A.D. houdt de wereld haar adem in. Cubaanse ballingen landen in de varkensbaai van hun geboorteland met de bedoeling het communistische bewind van dictator Fidel Castro omver te werpen. De beloofde luchtsteun van amerikaanse zijde blijft echter uit en de gevreesde en langverwachte clash tussen oost en west vindt geen doorgang. Bij de families Fehling en Kloosterman heeft men andere dingen aan het hoofd. De gezinnen vieren feest, want er is uitbreiding. **Ronald Fehling** en **Pierre Kloosterman** zien het levenslicht. Na hun eerste voorzichtige stapjes sluiten zij zich aan bij een voetbalclub. Pierre voetbalt een paar jaar bij voetbal ver. Sunlight-vader werkt bij de Unilever- en Ronald sluit zich aan bij VFC. Wanneer de nieuwbouw bij de Zwaluwenlaan is voltooid, volgt men onbewust de voetsporen van Koos Smit, die vanuit de Goudsbloemstraat in de flat is neergestreken, die op het honkbalveld neerkijkt. Het voetbalveld met de rooie plekken, herinnert Pierre zich later. Als 10-jarige zet hij zijn eerste voetstappen op het terrein en ontmoet een zeer geduldige Koos Smit, die hem alles over honkbal vertelt. Pierre besluit te gaan honkballen. Op 18-jarige leeftijd debuteert hij in het 1^e team samen met Ronald Fehling, die in analen van de vereniging zijn plaats heeft verdiend door tegen Wassenaar de bal over het hek te slaan. De krant toont een juichende Ronald, die door zijn teamgenoten bij de thuisplaat feestelijk wordt onthaald. Coach is **Bob Soudijn**, die de moeilijke taak heeft een nieuw team te formeren na een grote leegloop van belangrijke spelers in 1978. Hij slaagt erin het volgende seizoen een keurige plaats in de middenmoot te bereiken. Beide spelers besluiten al snel om het rustiger aan te gaan doen en melden zich bij de softballers. Enkele bekende namen uit deze tijd: Ab Bruinekool, Aad van den Berg, Cees Schriek, Rob Middendorp, Herke Plantinga en Gerard Blacquièr jr. Ronald is nog 4,5 jaar coach geweest van het eerste team van de honkballers gedurende de jaren 2003 tot en met 2007 in samenwerking met John van den Heuvel en Cees Knegt. Dochter Chantal speelt softbal bij de Blue Hitters te Puttershoek, omdat Holy geen damesteam in de competitie op de been kan brengen. Pierre is niet alleen softballer, maar is ook gedurende vele jaren coach van de jeugd geweest.

Zijn twee zoons – Jürgen en Maurice- heeft hij ook onder zijn hoede gehad. Het nageslacht wordt in het huisgezin vanwege hun haarkleur plagerig “de witte “ en “ de rooie” genoemd. Jürgen speelt in het 1^e team van de honkballers en Maurice speelt bij de junioren comb. Schiedam/Vlaardingen. Moeder Monique was een aantal jaren wedstrijdsecretaris en is nu secretaris in samenwerking met Wim Voorend.

Ronald en Pierre hebben aan hun tijd bij Holy alleen goede herinneringen. Zij spelen nog altijd softbal en zijn door hun verleden en hun altijd positieve instelling de ruggegraat van de vereniging.

In 1973 gaat de club aan de slag met een softbalafdeling. Er is weinig tot niets vastgelegd over het sportieve wel en wee van deze balkunstenaars. **Herke Plantinga** (1951) sportleraar van beroep is een oudgediende, die nog altijd actief is. Door slijtage van zijn knieën heeft hij aan snelheid ingeboet.

In 1976 heeft onze club een grote sponsor gevonden, die bekendheid hoopt te verkrijgen door zijn product met de naam Holy – **Verhoeckx Snacks Holy** – te verwerven.

Eén van de mensen, die Verhoeckx vertegenwoordigt, is **Aad Kooiman**.

Hij woont in de Holywijk, Sperwerlaan , speelde een poosje softbal bij Schiedam en is groundsman bij onze club Holy. Aad is heel actief. Onlangs roemde Johnny Jonkers en Tom Benner hem bij een toevallige ontmoeting op ons terrein vanwege de toenmalige uitstekende conditie van het binnenveld van de honkballers.

In deze tijden had nog niemand gehoord van het spijkerbed van Floyd Perry en waren er nog geen richtlijnen voor het onderhoud van de velden, zodat Aad de schoffel ter hand nam om het onkruid en de graspollen uit het gravel te verwijderen. Gezien het aantal vierkante meters een hels karwei , dat wel een begin, maar vrijwel geen einde kent.

Gelukkig voor hem was er in zijn tijd nog geen warningtrack in het buitenveld. Aad is ook degene geweest, die “in zijn uppie “ de bestrating vóór het clubhuis en achter de backstop heeft aangelegd. Er was wel een beregeningsinstallatie, die jammer genoeg bij een veldrenovatie is gesloopt en niet meer werd aangelegd. De beregening is in het verleden eens aangewend voor snode doeleinden. Voor een competitiewedstrijd van het 1^e team was het niet mogelijk een compleet en representatief negental op de been te brengen vanwege vakanties en blessures. De hele nacht heeft toen de beregening gedraaid, zodat de volgende dag het veld was verzopen. Aad heeft toen zelfs aangifte gedaan bij de politie en gaf onverlaten de schuld de kraan te hebben opengedraaid. De wedstrijd werd afgelast, hetgeen de bedoeling was.

Wateroverlast zonder bijbedoelingen kwam vaak voor, vooral bij de backstop van het softbalveld. Aad heeft toen 3 diepe gaten gegraven en de ontstane holtes gevuld met grind. De overlast werd vele malen minder. Aad is ook scheidsrechter geweest.

Hij herinnert zich een wedstrijd in Dordrecht tegen de Hawks. Het was regenachtig. Een lange slungelige dortenaar sprak hem aan:

- Scheids, ik weet niet of je kunt gaan fluiten maar we gaan ons best doen het veld in orde te krijgen.
- Scheids, je kunt gaan fluiten, het veld ziet er goed uit.
- Scheids, bedankt, je hebt goed gefloten.

Zijn zoon **Andy** heeft ook nog “gefloten “. Hij is zelfs de jongste scheidsrechter in de hoofdklasse geweest. Andy heeft ook gehonkbald, ondanks een mislukte operatie aan zijn rechter elleboog op 2-jarige leeftijd, die het gewricht onherstelbaar beschadigde. Niet uit het veld geslagen door dit handicap speelde Andy voor Holy 1 op het derde honk en gooide hij een heel aardige bal (met zijn rechterarm). Aan slag stelde hij zich op als een linkshandige om zijn reikwijdte te normaliseren en met sukses.

Eéns kreeg hij opzettelijk 4 wijd vanwege zijn gevreesde slagkracht. Andy stopte als

scheidsrechter, omdat de verre reizen per trein naar o.a Enschede teveel vrije tijd opslokten. Honkbal heeft hij gespeeld bij Holy, Zwijndrecht en Eurostars. Hij woont in een dorpje in de buurt van Aalsmeer. Vader Aad verhuisde naar Drente naar het dorpje TweedeExloërmond en sloot zich rusteloos aan bij The Blokes (Veendam) The Pioneers (Meppel) en bij de Bedrocks (Emmen). De vereniging Gladiators gaf hij zelf aan bij de burgerlijke stand van de gemeente Klijndijk te Drente, maar deze zwaardvechter is waarschijnlijk in de arena gesneuveld, want op het internet belandt men al snel op dood spoor. Aad heeft in de loop der jaren veel attributen verzameld voor zijn eigen honkbalmuseum. Indien u in de buurt bent van TweedeExloërmond kunt u hem bellen voor een afspraak tel. 0599 513029 . Aad heeft twee zonen en twee dochters. Allen zijn zij de grote stad ontvlucht en wonen in dorpjes verspreid over den lande.

Het houten clubgebouw van de vereniging was na jaren trouwe dienst aan vervanging toe en plannen werden gesmeed om een nieuw stenen gebouw met dito kleedkamers te ontwerpen en te bouwen. Einde 1993 treedt voorzitter Arie Roozeboom, de vader van Rainaldo Roozeboom, af en hij wordt opgevolgd door **Louis den Hartog** (geb. 1947), die van 1994 t/m 2002 de voorzittershamer zal hanteren. Het is gebruikelijk, dat de voorzitter na drie termijnen van 2 jaar aftreedt, maar aangezien er geen opvolger is te vinden, worden het vier termijnen. In 1998 gaat het oude clubhuis plat en de eerste paal wordt onder grote belangstelling door Piet Wapenaar in de grond geslagen.

De ruwbouw wordt door een aannemer uitgevoerd, maar de verdere afwerking is voor rekening van de club. Er wordt met man en macht gewerkt aan het nieuwe onderkomen.

De volgende jaren trekken een zware wissel op het bestuur en de werkzame leden, die vanwege hun beroep of hobby een bijdrage kunnen leveren. Enkele namen uit deze periode: Louis den Hartog is van beroep inspecteur van gas, water en electriciteit.

Met **Arie Roozeboom** verzorgt hij aanleg en afwerking electra. Harry van den Berg is ook ter plekke en hij betegelt de kleedkamers. Zijn zoon Rick verzorgt transport en plaatsing van de twee portocabins, die we van onze naamgenoot, de tennisvereniging, cadeau krijgen.

Gedurende twee jaar dienen deze opstellen als tijdelijk onderkomen.

Aan de leden wordt gevraagd in tenue op het veld te verschijnen, omdat er slechts twee kleedkamers beschikbaar zijn. Piet van der Mark legt de vloeren, zoon Michel tegelt, Fer Schonk en Arie Roozeboom nemen een paar weken vakantie op ten faveure van de club. Fer Schonk is de man, die o.a. de tribunes ontwerpt en de staalverbindingen last. Jan Lugthart steekt ook de handen uit de mouwen en verzorgt goedkope leveranties van sloten en allerlei materiaal o.a de deuren, waarvan men weet, dat het binnendeuren zijn. Maar ja, de prijs . . . Koos Smit ontfermt zich over de straatverlichting bij de kleedkamers en krijgt een viertal lampekappen cadeau, maar geen gloeilampen, die krijgt hij zonder problemen op een ander adres uitgereikt. Ben van Tienen gaat vanuit zijn eigen werkzaamheden spoorlags naar Holy om het timmerwerk ter hand te nemen. Het is een hechte vriendenclub geweest, die al deze werkzaamheden heeft verricht en zij verdienen alle respect en waardering. **Fien van Tienen** runt 20 jaar de kantine en wordt tot erelid benoemd. De penningmeester kan het tempo niet bijbenen en wordt vervangen door **Rob Floris**, die in 2003 Louis opvolgt als interim voorzitter en anderhalf jaar in functie zal blijven. De nieuwbouw wordt in 2000 feestelijk geopend. De renovatie van het veld wordt in deze periode ter hand genomen door de gemeente en een warningtrack wordt aangelegd, die – geloof het of niet- met bouwpuin van rode scherpe baksteenbrokken wordt afgewerkt. Tijdens milieu-vriendelijk wegbranden van onkruid door de plantsoendienst vliegt het gras van de groenstrook bij de singel van het Achterlangs in brand. De beregeningsinstallatie blijkt uit stalen pijpen te zijn samengesteld en is totaal verroest. Zij wordt wegens geldgebrek niet meer vervangen.

Louis wordt op latere leeftijd getroffen door twee hartinfarcten en een hersenbloeding.

*Hij herstelt boven verwachting, maar het korte geheugen heeft enige schade opgelopen. Louis wordt opgevolgd door **Cees Schriek**, die opvalt door afwezigheid, zodat **Rob Floris** het heft ter hand neemt. Na anderhalf jaar treedt **Derrick Verweij** uit de anonimiteit en hij wordt op zijn beurt opgevolgd door **John van den Heuvel**, onze huidige voorzitter.*

In het jaar 2010 wacht ons een grote verrassing. Men heeft altijd de gedachte gekoesterd, dat Holy de eigenaar is van de opstallen. Na een gesprek met de gemeente, Rob Floris en Louis den Hartog blijkt, dat de lagere overheid de juridisch eigenaar is. De vereniging is de economische gebruiker. Op het sportieve vlak is een grote duikeling waarneembaar. Er heerst grote onvrede in de selectie van de honkballers. Een grote leegloop in 2003 is het gevolg. Zelfs Rainaldo Roozeboom, een Holy-man bij uitstek, vertrekt.

Schiedam en de Gophers vangen de dissidenten dankbaar op. De eens zo trotse vlaardingers degraderen naar de 4^e klasse en spelen jarenlang in deze afdeling geen rol van betekenis. Zij spelen tegen de reserveteams van hun voormalige tegenstanders.

Coach Johnny Jonkers en Tom Benner begeleiden in 2008 en 2009 een matige selectie, die kwetsbaar is door het ontbreken van een dominante pitcher. Toch zal zeer waarschijnlijk het 50-jarig bestaan worden opgevrolijkt met een kampioenschap door de komst van enkele voormalige spelers uit de hoofdklasse t.w Maikel Benner (zoon van Tom) afkomstig van de Pioniers uit Hoofddorp en Renee Verbrugge, die voor ADO Den Haag heeft gespeeld. Verdere sportieve verbeteringen zijn: Stephan Droog, Berry Tilmans en Suri Betrian.

*Een kampioenschap zou een mooie bekroning van het jubileumjaar 2010 zijn.
Honkballers, we rekenen op jullie !!!*